

Anonymiseret version

Oversættelse

C-566/19 - 1

Sag C-566/19

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

25. juli 2019

Forelæggende ret:

Cour d'appel (chambre du conseil) (Luxembourg)

Afgørelse af:

9. juli 2019

Appellant:

JR

[Udelades]

**CHAMBRE DU CONSEIL DE LA COUR D'APPEL
(appeldomstolens voteringskammer)**

Ved appelskrift af 19. juni 2019 indleveret til Justitskontoret for Tribunal d'arrondissement de et à Luxembourg (kredsdomstolen for og i Luxembourg) har JR forskriftsmæssigt iværksat appel af den kendelse, der blev afsagt samme dag af chambre du conseil du tribunal d'arrondissement (kredsdomstolens voteringskammer) [udelades]:

- som erklærer ikke at have kompetence til at påkende påstanden om at det fastslås, at den europæiske arrestordre, der er udstedt mod JR, er ugyldig

[Udelades]

som erklærer, at JR bør udleveres til de franske myndigheder med henblik på retsforfølgning for de lovovertrædelser, som er angivet i den europæiske arrestordre af 24. april 2019 udstedt af Virginie Brelurut, vicesstatsadvokat ved Parquet du Tribunal de Grande Instance de Lyon (anklagemyndigheden ved retten i første instans i Lyon). **[Org. s. 2]**

[Udelades]

Appellanten har for det første anført, at der bør gives afslag på udleveringen af ham, idet chambre du conseil i første instans ikke traf afgørelse inden den lovbestemte frist. Han har dernæst nedlagt påstand om annulation af den europæiske arrestordre med den begrundelse, at den judicielle myndighed, der har udstedt den europæiske arrestordre, ikke er en »judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002, idet den franske anklagemyndighed ifølge appellanten kan blive underlagt indirekte instruktion fra den udøvende magt, hvilket er en indgriben, som ville stride mod de kriterier, som Den Europæiske Unions Domstol (Domstolen) har udledt, og som forbyder enhver indflydelse, direkte som indirekte, fra den udøvende magt på den myndighed, der udsteder en europæisk arrestordre. Subsidiært har han nedlagt påstand om, at Domstolen forelægges et præjudicielt spørgsmål.

Repræsentanten for Parquet général (statsadvokaturen i Luxembourg) har nedlagt påstand om, at de fremførte anbringender forkastes. Han har nedlagt påstand om, at det fastslås, at den udstedende myndighed, selv om der er tale om en anklagemyndighed, opfylder det af Domstolen definerede uafhængighedskriterium. Hvis der er den mindste tvivl om dette kriterium, er det imidlertid hans opfattelse, at der skal forelægges Domstolen et præjudicielt spørgsmål.

[Udelades] [org. s. 3] [udelades] [Forkastelse af det første anbringende vedrørende en lovbestemt frist].

Domstolen har i to domme af 27. maj 2019 fortolket begrebet »den udstedende judicielle myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (domme af 27.5.2019, OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, samt PF (Litauens øverste anklager), C-509/18, EU:C:2019:457).

Domstolen anførte:

- at selv om medlemsstaterne, i overensstemmelse med princippet om procesautonomi, i deres nationale ret kan udpege den »judicielle myndighed«, der har kompetence til at udstede en europæisk arrestordre, kan betydningen og rækkevidden af dette begreb ikke overlades til hver medlemsstats skøn
- at det i denne bestemmelse indeholdte begreb »judiciel myndighed« ikke begrænser sig til alene at henvise til domstolene i en medlemsstat, men skal forstås således, at det mere bredt henviser til de myndigheder, som deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje, til forskel fra bl.a. ministerier eller polititjenester, der henhører under den udøvende magt

- at det heraf følger, at begrebet »judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 kan omfatte myndigheder i en medlemsstat, der uden nødvendigvis at være dommere eller domstole deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje, og at en myndighed såsom en anklagemyndighed, der har kompetence til inden for rammerne af den strafferetlige procedure at indlede retsforfølgning af en person, der er mistænkt for at have begået en straffelovovertrædelse, med henblik på at denne stilles for en domstol, skal anses for at deltage i forvaltningen af den pågældende medlemsstats retspleje
- at ordningen med den europæiske arrestordre således indeholder en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte person har krav på
- at beskyttelsen på andet niveau af den berørte persons rettigheder indebærer, at den judicielle myndighed, som i medfør af national ret har kompetence til at udstede en europæisk arrestordre, navnlig kontrollerer, at betingelserne for udstedelsen af den europæiske arrestordre er overholdt, og undersøger i lyset af de særlige forhold i den enkelte sag, hvorvidt udstedelsen heraf er forholdsmæssig **[Org. s. 4]**
- at den »udstedende judicielle myndighed« således skal være i stand til at varetage denne funktion på objektiv vis, idet den tager hensyn til al dokumentation, såvel inkriminerende som diskulperende, og uden at denne risikerer, at dens beslutningsbeføjelse rammes af ekstern styring og instruktion, bl.a. fra den udøvende magt, og således at der ikke hersker nogen tvivl om, at afgørelsen om at udstede den europæiske arrestordre i sidste ende træffes af denne myndighed og ikke af den udøvende magt
- at den udstedende judicielle myndighed skal kunne handle uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af en europæisk arrestordre, idet denne uafhængighed kræver, at der findes vedtægtsmæssige og organisatoriske regler, der kan sikre, at den udstedende judicielle myndighed i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre ikke udsættes for nogen form for risiko for at blive underlagt navnlig en individuel instruktion fra den udøvende magt
- at når den udstedende medlemsstats ret tillægger en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke selv er en domstol, kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre, skal afgørelsen om at udstede en sådan arrestordre og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt denne afgørelse er forholdsmæssig, desuden kunne prøves under en retssag i den pågældende medlemsstat, der fuldt ud overholder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse

hvorefter den fastslog, at begrebet »den udstedende judicielle myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsen ikke omfatter en medlemsstats

anklagemyndigheder, der risikerer direkte eller indirekte at blive underlagt individuel styring eller instruktion fra den udøvende magt, såsom en justitsminister, i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om udstedelse af en europæisk arrestordre, men at begrebet til gengæld omfatter en medlemsstats øverste anklager, der samtidig med at være strukturelt uafhængig af den dømmende magt har kompetence til at retsforfølge strafferetlige overtrædelser, og hvis retlige stilling giver vedkommende en garanti for uafhængighed i forhold til den udøvende magt i forbindelse med udstedelsen af en europæisk arrestordre.

Parquet général's repræsentant har gjort gældende, at den franske anklagemyndighed opfylder Domstolens krav, idet artikel 30 i Code de procédure pénale français (den franske strafferetsplejelov) siden vedtagelsen af lov nr. 2013-669 af 25. juli 2013 udtrykkeligt har fjernet muligheden for, at justitsministeren retter instruktioner til anklagemyndigheden i individuelle sager.

I henhold til artikel 30 i den franske strafferetsplejelov i den gældende version, som er vedtaget ved lov af 25. juli 2013, må den franske justitsminister ganske vist ikke rette instruktioner til øvrighedspersoner ved anklagemyndigheden i individuelle sager. Han kan ikke desto mindre afgive generelle instruktioner til dem.

Det kan dermed fastslås, at den franske anklagemyndighed formelt opfylder de uafhængighedskriterier, der er opstillet i Den Europæiske Unions Domstols førnævnte domme, idet den offentlige anklager er beskyttet mod enhver individuel instruktion fra den udøvende magt. **[Org. s. 5]**

Denne analyse er ikke desto mindre i strid med den, som generaladvokat Campos Sánchez-Bordona ved Den Europæiske Unions Domstol fremførte den 30. april 2019 [i sag OG og PI (anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:337], idet han påpegede, at *»denne uafhængighed for den nationale myndighed, som udsteder den europæiske arrestordre, indebærer, at »den pågældende ret udøver sit hverv helt uafhængigt og uden at være underlagt noget hierarkisk forhold eller stå i afhængighedsforhold til nogen og uden at modtage ordrer eller instrukser fra nogen, og at den således er beskyttet mod indgreb og pres udefra, der kan bringe dens medlemmers uafhængige bedømmelse i fare og påvirke deres afgørelser«* (punkt 87 i hans forslag til afgørelse).

Det hierarkiske forhold, navnlig mellem statsadvokaturen og anklagemyndigheden ved de franske domstole, vil kunne stride herimod, idet den franske strafferetsplejelovs artikel 36 bestemmer, at *»statsadvokaten kan pålægge de offentlige anklagere ved skriftlige instruktioner tilføjet sagsakterne at indlede eller lade indlede retsforfølgning eller forelægge den kompetente retsinstans sådanne skriftlige begæring, som statsadvokaten finder nyttige«*.

Generaladvokaten tilføjede, at *»afhængigheden er [...] uforenelig med ethvert »hierarkisk forhold eller [...] afhængighedsforhold til nogen«*. Domstolene er

også uafhængige i forhold til højere retsinstanser, som – selv om de kan prøve og ophæve de underordnede instansers afgørelser a posteriori – ikke kan diktere, hvordan de skal pådømme en sag» (punkt 96 i hans forslag til afgørelse).

I dom af 23. november 2010, Moulin mod Frankrig, anførte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som dermed stadfæstede sin retspraksis fra dom af 29. marts 2010, Medvedyev mod Frankrig, om den offentlige anklagers manglende status af »judiciel myndighed«, at der var tale om en tilsidesættelse af artikel 5, stk. 3, i konventionen, med den begrundelse, at *»anklagerne ved anklagemyndigheden i Frankrig ikke opfylder kravet om uafhængighed af den udøvende magt, som ifølge fast retspraksis i lighed med upartiskhed er en af de iboende garantier i det selvstændige begreb »øvrighedsperson« som omhandlet i artikel 5, stk. 3«.*

I denne dom fastslog Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol *»indledningsvis, at selv om samtlige øvrighedspersoner i domstolssystemet repræsenterer den judicielle myndighed som omhandlet i forfatningens artikel 66, fremgår det af den nationale lovgivning, at dommerne er underlagt en anden ordning end anklagerne ved anklagemyndigheden. Sidstnævnte er alle undergivet en fælles overordnet, nemlig Garde des sceaux,[justitsministeren], som har sæde i regeringen og dermed er en del af den udøvende magt. I modsætning til dommerne er anklagerne ikke uafsættelige i medfør af forfatningens artikel 64. De er ansat ved anklagemyndigheden under deres chefers ledelse og kontrol og under Garde des sceaux[justitsministerens myndighed]. I medfør af strafferetsplejelovens artikel 33 har anklagemyndigheden pligt til at tage imod skriftlige begæring i overensstemmelse med de instruktioner, som den får under de omstændigheder, der er fastsat i samme lovs artikel 36, 37 og 44, om end den frit fremsætter de mundtlige bemærkninger, den finder egnet af hensyn til rettens gang« (dommens § 56), og det »bemærkes, at garantierne for uafhængighed af den udøvende magt og sagens parter navnlig udelukker, at den efterfølgende kan optræde som anklagemyndighed i straffesagen mod den tiltalte« (dommens § 58).*
[Org. s. 6]

Som nævnt ovenfor har den franske justitsminister siden reformen i 2013 ganske vist ikke kunnet rette instruktioner til øvrighedspersoner ved anklagemyndigheden i individuelle sager, men Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols øvrige konstateringer er stadig aktuelle, navnlig udsagnet om den offentlige anklagers manglende garanti for uafhængighed og upartiskhed i henseende til den tiltalte og eftersøgte person, da anklagemyndigheden ligeledes er kendetegnet ved sin udelelighed, idet anklagerne ved samme anklagemyndighed udgør en udelelig enhed, en anklagers handlinger udføres på vegne af den samlede anklagemyndighed, og anklagerne derfor kan udskiftes undervejs i en retssag.

I den foreliggende sag må det konstateres, at anklagemyndigheden ved retten i første instans i Lyon har indledt retsforfølgning af appellant, mens en anklager ved samme anklagemyndighed har udstedt den omhandlede europæiske arrestordre.

Henset til disse betragtninger og Domstolens praksis udledt af dommene af 27. maj 2019 opstår spørgsmålet, hvorvidt den franske anklagemyndighed i den foreliggende sag opfylder kriterierne om uafhængighed og upartiskhed således som defineret for at kunne udstede en europæisk arrestordre, eftersom ordningen med den europæiske arrestordre indeholder en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte person har krav på, og den judicielle myndighed, der i Frankrig er udpeget til at udstede en europæisk arrestordre, og som formodes at kontrollere, at betingelserne for udstedelsen af den europæiske arrestordre er overholdt, og at undersøge, hvorvidt udstedelsen heraf er forholdsmæssig henset til omstændighederne i straffesagen, samtidig er den myndighed, som varetager retsforfølgningen i samme sag.

For så vidt som den overensstemmende anvendelse af EU-retten er en ufravigelig procesforudsætning, og denne anvendelse i den foreliggende sag ikke er tilstrækkelig indlysende til ikke at efterlade nogen rimelig tvivl, er der derfor anledning til [udelades] i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at forelægge Domstolen det præjudicielle spørgsmål, der er anført i denne doms konklusion.

AF DISSE GRUNDE

[Udelades]

udsættes sagen på Den Europæiske Unions Domstols besvarelse af følgende præjudicielle spørgsmål: **[Org. s. 7]**

»Kan den franske anklagemyndighed ved den forundersøgelsesret eller domstol i Frankrig, som har kompetence i medfør af denne stats lovgivning til at udstede en europæisk arrestordre, anses som den udstedende judicielle myndighed i den selvstændige betydning af dette begreb i artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 i en situation, hvor den, samtidig med at den formodes at kontrollere, at betingelserne for udstedelsen af den europæiske arrestordre er overholdt, og at undersøge, hvorvidt udstedelsen heraf er forholdsmæssig henset til omstændighederne i straffesagen, er den myndighed, som varetager den strafferetlige forfølgning i samme sag?«

[Udelades] [underskrifter]